

ပန်းသိခိုင်

ချိုသောအနှောင့်အယှက်

"ဦးလေးထူးပြန် လာပြီဆိုတော့ ဒီနေ့ ဈေးလိုက်ပို့စရာ မလိုတော့ ဘူးပေါ့"ဟု ကော်ဖီကရားထဲက ကော်ဖီတစ်ခွက်ငဲ့ရင်း မေမေက ဖေဖေ ကို ပြော၏။

ဖေဖေက "အေး...ကောင်းတာပေါ့"ဟု ဝမ်းသာအားရ။

"မင်းဈေးဝယ်ရင် သိပ်ကြာတာပဲ မာလာရာ"ဟု ဖေဖေအမြဲညည်း သည် ။

"စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးသာ ဖတ်လို့ ပြီးရော မင်းပြန်မလာသေးဘူး"

ဈေးသွားကာနီး သို့တည်းမဟုတ် ဈေးကပြန်တိုင်း ဖေဖေနှင့်မေမေ အခြေအတင်ဖြစ်ရသည် ။

"ဈေးဆိုတာမလွယ်ဘူး၊ ဈေးဆစ်ရတယ်၊ ပစ္စည်းလတ်၊ မလတ်ကြ ည့်ရတယ်၊ ရှင်တစ်ခါလောက် ဝယ်ကြည့်ပါလား၊ မလွယ်ဘူး၊ ရှင်က ကားထဲကထိုင်စောင့်ရတာပါကိုမောင်၊ ဈေးလျှောက်ပတ်ပြီး ဝယ်ရတဲ့ သူရဲ့ ဒုက္ခကို ရှင်မသိပါဘူး"

ဦးလေးထူး ရှိနေလျှင် ထိုအသံတွေ မကြားရပါ။

မေမေဈေးမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဦးလေးထူးက စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ပေးသည် ။

အရမ်းကြာလျှင် ကားပေါ်မှာ တစ်မှေးတစ်ရေးအိပ်ကိုစောင့်တာ။

ဖေဖေလိုမဟုတ်။

ပြီးခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကတည်းက ဦးလေးထူးသူ့ဇာတိရွာ ခဏပြန်သွားခဲ့သည် ။

"ကိုထူးရယ်...ခင်ဗျားညီမ နေထိုင်မကောင်းတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးအရ ကူညီလိုက်ရင် မပြီးဘူးလားဗျာ၊ ဒီမှာ က ခင်ဗျား မရှိရင် မာလာ ဈေးသွားဈေးပြန် သမီးကျောင်းကြိုပို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဟု ဖေဖေမေးခဲ့သည် ။ တားခဲ့သည် ။

"ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ လူမမာက အခြေအနေတော်တော်ဆိုးလို့ ကြေးနန်းရိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ တူတော်မောင်ကလေးက တစ်ယောက်တည်း၊ မောင်အောင်စည်ကလေးကို ကျွန်တော်သွားခေါ်မှ ဖြစ်မယ်"

ဖေဖေလည်း မလွဲသာလို့ ခွင့်ပေးလိုက်ရတာ။

ဦးလေးထူးက သွားလိုက်တာ အကြာကြီး။

သည် နေ့မှ ပဲ ပြန်လာတော့သည် ။

"မေမေ"

"ဟင်"

ယွန်းခက ပါးပြင်ပေါ်ပဲပြီး အိခနဲကျလာသော ဆံပင်ပျော့ပျော့ကလေးတွေကို နားရွက်ကြားညှပ်ကာ ဇွန်းနှင့်ထမင်းကြော် ခပ်စားရင်း ...

"ဦးလေးထူးရဲ့ တူကလေးပါ ပါလာတာပေါ့"

ဟု စိတ်ဝင်တစား မေးမိ၏။

ပန်းယွန်းခက တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အဖော်မင်သည် ။ မောင်နှမမရှိတော့ သူငယ်ချင်း အရမ်းမက်သည် ။

"အင်း ...ပါလာတယ်"

"မေမေပေပေရေရေ မည်းမည်းတူးတူးလေးလား"

အသန့်အပြန့်ကြိုက်သော ယွန်းခက နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာမေး၏။
ညစ်ပတ်လျှင် အရောမဝင်ချင်။

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရဲ့ ၊ ကောင်လေးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပါပဲ၊ အသားဖြူတယ်၊ သမီး သွားကြည့်လေ၊ စကားသွားပြောချင်ပြောပေါ့"

"ဟုတ်လား"

ပန်းယွန်းခက ကျေနပ်စွာပြုံး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရပြီ။

"သူက အသက်ဘယ်လောက်လဲမေမေ"

"သမီးထက် သုံးလေးငါးနှစ်မက ငယ်မယ်ထင်တယ်၊ မကဘူး၊ တော်တော်ငယ်သေးတယ်"

"ဟွန့်"

အသက်ချင်းအရမ်းကွာလျှင် သူငယ်ချင်းမဖြစ်နိုင်။

စကားပြောလို့ ကောင်းမှာ မဟုတ်။

"သနားတော့ သနားစရာပါပဲ၊ အမေဆုံးပြီးခါစဆိုတော့ အင်းလေ ...
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်အရိပ် ရောက် လာပြီဆိုမှ တော့
လိုအပ်တာလုပ်ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဦးလေးထူးကလည်း မာလာတို့ အပေါ် အ
ရမ်းကောင်းတာပဲမဟုတ်လား၊ သမီးလည်း ဟိုကလေးကို သွားပြီးအား

ပေးစကားပြောဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပန်းယွန်းခက ပန်ထားသော နားကွင်းပြောင်လက်လက်ကလေး လှုပ်ခါသွားအောင် ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

မေမေထည့်ပေးသော ကော်ဖီကို တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်ရင်း ကော်ဖီခွက်ကို လက်ထဲကိုင်ပြီး ဦးလေးထူးတို့ နေသော ခြံနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဦးလေးထူးကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့။

ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်စိပ်လက်တိုကလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို တိုကပ်စွာနှင့် ခေါင်းလိမ်းဆီ ရွှဲနေအောင် လိမ်းထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ခပ်ငုံ့ငုံ့ထိုင်ကာနေ၏။ မြေကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေတာနဲ့ ယွန်းခကို သူမမြင်ပါ။

"ဟဲ့"

ပန်းယွန်းခက သူ့ရှေ့ခြေစုံရပ်ကာ ခေါ်လိုက်၏။

ကောင်လေးက မော့မကြည့်သေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ။

"ဟဲ့ ...ဦးလေးထူးရဲ့ အမျိုးဆိုတာ နင်လားဟင်"

ယွန်းခက လက်ကလေးပိုက်ကာ မေးမိ၏။

ဘာလေးမှန်းမသိ။

လူကို အရေးမလုပ်ချင်သလိုလို ...

ဂရုမစိုက်သလိုလို။

အနှောင့်အယှက်လိုလို။

ဟွန့် ...မာနကြီးတာလား။

သူ့ဘဝသူ မကျေနပ်တာလား။

သူ့စိတ်နှင့်သူ ရန်ဖြစ်နေတာလား။

ကိုယ်စောင့်နတ်နှင့် မတည့်လျှင် တခြားသူနှင့်တည့်ဖို့ မလွယ်။
ယွန်းခ ပခုံးတွန့်မိသည် ။

မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမော့ကြည့်လာသော မျက်နှာက
မှုန်တင်းတင်း။

ယွန်းခကို စူးစိုက်ကာကြည့်၏။

စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ကာနေ၏။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ပန်းယွန်းခ မျက်လုံးလေးပြူးပြကာ လျှာလေးထုတ်ပြီး ပြောင်ပြသ
ည် ။

ကောင်လေးက ပြုံးရွှင်မလာ။

ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲကာနေလိုက်၏။

ဘာလဲ ...မခေါ်ချင်တာလား။

ပန်းယွန်းခက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်သည် ။

နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုမိ၏။

ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် မျက်နှာကခပ်တင်းတင်း။

အမယ်လေးနော် ...

ယွန်းခကလည်း အဖော်မရှိလို့ ပါနော် ...

ပျင်းလွန်းလို့ ပါနော် ...

မဟုတ်ရင် လာမခေါ်ပါဘူး။

ကြီးကျယ်လိုက်တာ ကောင်လေးရယ်။

အရွယ်နဲ့ တောင် မလိုက်ဘူး။

★

အောင်စည်က ခြေစုံရပ်နေသော ခြေထောက်ဖွေးဖွေးကလေးနှင့် အ
ရုပ်ကလေးပါသော ဖိနပ်အပြာကလေးကို ပထမဆုံးကြည့်မိကာ တန်းခ
နဲသိ၏။

ပန်းယွန်းခဆိုတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သည် အိမ်ကြီးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိသည် ။

ဦးလေးထူးက ပြောပြခဲ့သည် ။ သဘောကောင်းပြီး ခင်မင်ဖော်ရွေ
တတ်သည် တဲ့ ။

သူကတော့ မခင်ချင်ပါ။ အရောမဝင်ချင်ပါ။

အဆင့်အတန်းချင်းမှ မတူဘဲ။ သူက ဦးလေးထူးရဲ့ တူ၊ ဦးလေးထူး
ကို လာပြီး မှီနေရတော့ ခိုကပ်နေရမှာ ။

သူ့မှာ မိဘမရှိ မောင်နှမမရှိ။ ဦးလေးထူးက သည် အိမ်ကြီးရဲ့ ဒရိုင်
ဘာတစ်ယောက်။ ကားလည်း မောင်း၊ ခြံလည်း စောင့်၊ သူတို့ ရဲ့ အလုပ်
သမားပါ။

အောင်စည်က ငယ်ပေမယ့် ဘဝကို နားလည်ခါးသီးခဲ့ပြီ။

ကြမ်းတမ်းသော ရိုက်ချက်တွေက အောင်စည့်ကို အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် ရင့်ကျက်စေခဲ့ပြီ။

သူ့ထက် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်လောက် ကြီးမည့် သူဌေးမကလေးနှင့် အ
ပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်။ မခင်ချင်ပါ။

နှိမ်နှိမ်ချိုးချိုးဆက်ဆံလာလျှင် သူ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါကို
သူ ကြိုတင်ရှောင်ရမည်။

သည် အိမ်ကြီးပေါ်က သူဌေးမကလေးကို သူ အရောမဝင်ချင်။ သူင
ယ်ချင်းမဖြစ်ချင်။

သူတို့ အိမ်ကလေးက အခန်းတစ်ခန်းနှင့် မီးလုံးကလေးသုံးလုံးသာ
ရှိသော သာမန်ဆင်းရဲသားအိမ်ကလေး။

သည် အိမ်ကြီးက အခန်းပေါင်းများ နှင့် မီးပွင့်ပေါင်းများ စွာနှင့်။ ခြံ
ဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပန်းပင်တို့ စုံလင်စွာနှင့် မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် ဂိုဒေါင်ထဲ
မှာ ကားနှစ်စီးက တောက်ပြောင်လွန်းလှ၏။

ဒါတောင် အိမ်ကြီးထဲကို သူ မရောက်ဖူးသေးပါ။

သို့ပေမဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ခမ်းနားစွာ ထည်ဝါစွာ၊ ခေတ်မီစွာနှင့်
တဖိတ်ဖိတ်တလက်လက် ရှိနေမှာ သိသည် ။

ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်လိုက်
တာ မြင်၏။

ဒူးဆစ်ဖုံးရုံရှည်သော ဂါဝန်အဖြူကလေးနှင့် မျက်နှာက အရမ်းချစ်စ
ရာကောင်းသည် ။

အသားဖြူဖြူကလေးနှင့် မျက်လုံးစူးစူးတောက်တောက်ကလေး။ မျ

ကံတောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့ကလေးများ နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးက ရဲတွတ်နေ၏။

သူဌေးသမီးကလေးပဲ လှမှာ ပေါ့ ချောမှာ ပေါ့။ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ထူးဆန်းတာက သူ့ဆီဘာလာလုပ်သလဲ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"ဟင်"

ယွန်းခက မျက်နှာလေးပျက်၏။

မေးပုံကြီးက ကြည့်ပါဦး၊ မယဉ်ကျေးလိုက်တာ။

"ဒီမှာ နေမှာ မဟုတ်လား"

"ဦးလေးထူး ခေါ်လာတာ"

"အင်းလေ ...ဦးလေးထူးက ဒီမှာ နေတာပဲ မဟုတ်လား"

ယွန်းက ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ...

"တို့ က ဟိုအိမ်ကြီးက ပန်းယွန်းခတဲ့ "

"သိသားပဲ"

တုံးတိတိ တုံ့ပြန်၏။

"သိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲလို့ ဘာလို့ မေးတာလဲ"

"သိတာက အဲဒီအိမ်မှာ မိသားစုသုံးယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးလေး ထူးပြောပြတာ၊ မသိဘူးဆိုတာက ခင်ဗျားကို"

"ခင်ဗျားကို၊ ခစ် ...ခစ်"

သည် အရွယ်ကလေးနှင့် သည် အရွယ်ကလေးကို ခင်ဗျားတွေဘာ တွေ သုံးလို့ ။ လူကြီးကျနေတာပဲ။

"ဒီခြံထဲမှာ ကစားဖော်ဆိုလို့ နင်နဲ့ ငါပဲ ရှိတယ်။ ငါက နင့်ကို လာမ ခေါ်လို့ ဖြစ်မလား"

"ကစားရအောင် ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေပေါ့"

"သူငယ်ချင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဘာလို့ "

အောင်စည်က ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းသည် ။

"အဆင့်အတန်းမှ မတူတာ"

"ဘာအဆင့်အတန်းလဲ"

"နင်က သူဌေးသမီးပဲ"

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

ပန်းယွန်းခက အောင်စည်သဘောကို နားလည်သွား၏။

"ယွန်းခတို့ က အဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်ဘူး"

အောင်စည်က ဟုတ်ပျံ့မလားဆိုပြီး မယုံမရဲကြည့်သည်။ ။ မေမေနှင့် နေတုန်းကတောင် အိမ်ဘေးကပ်ရက်က နည်းနည်းချမ်းသာသော ကောင်မလေးက မောက်မာလိုက်တာမှ ကမ်းကုန်။ အောင်စည်ကိုဆို မတူမတန်သလိုမျိုး။

ယွန်းခတို့ လောက် ချမ်းသာပြည့်စုံတာမဟုတ်။

"ဒီမှာ က ကျောင်းတွေပိတ်ရက်ဆို သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာပဲ၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် တော်သေးတယ်၊ အခုတော့ အောင်စည်ရောက် လာပြီဆိုတော့ အဖော်ရပြီ၊ မပျင်းတော့ဘူး"

ပန်းယွန်းခ၏ မျက်နှာလေးက ဝင်းပကြည်လင်စွာ။

လုံးဝအရောမဝင်ဘဲ မသိသလိုနေဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့သော အောင်စည်ပင် ယွန်းခ၏ နွေးထွေးလှိုက်လှဲသော အပြုံးများကြောင့် နဂိုဆုံးဖြတ်ချက် ယိုင်နဲ့ လာသည် ။

*

နောက်တစ်ရက်မှာ ပန်းယွန်းခက အစောကြီး သူ့ဆီရောက်လာပြန်သည် ။

"နင် ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်"

ပန်းအိုးတွေ သယ်နေသော အောင်စည်က တစ်ချက်ပဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ...

"ဒါတွေ ကားပေါ်တင်မလို့ "ဟု ဆိုပါ၏။

"ဟင် ...ဘာလို့ ကားပေါ်တင်တာလဲ"

"ဘယ်သိမလဲ"

အောင်စည်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေ၏။

"ဪ ... သိပြီ၊ ဖေဖေ ရုံးခွဲအသစ်ဖွင့်ပွဲအတွက် အလှူချထားမလို့ ထင်တယ်၊ နင်နိုင်ရဲ့ လားဟင်"

ပန်းယွန်းခက နီးကပ်စွာ လာရပ်ကြည့်ပြီး ဂရုတစိုက်မေးတော့ သူက မျက်နှာမှုန်တင်းတင်းနှင့် ...

"မနိုင်ရင် တင်ထားလို့ ဦးလေးထူးက ပြောတာပဲ"

ဟု ပြန်ပြောပြသည် ။

"ယွန်းခ ဝိုင်းကူပေးမယ်"

"ရတယ်၊ နေ"

သူက အပြတ်တားသည် ။

"ဘာဖြစ်လဲ ...ယွန်းခ ဝိုင်းကူသယ်ပေးတော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့"

"မြန်မြန်ပြီးစရာမှ မလိုဘဲ"

သူ့စကားကို ယွန်းခက နှာခေါင်းလေးရှုံ့သည် ။

"နင် တော်တော်ကြီးကျယ်ပါလားနော်"

သူ့ကို တည့်တည့်ဝေဖန်လာ၏။

"မာနက ဆံပင်ဖျားပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ဆံပင်ညှပ်လိုက်ပါလား၊ မာနတွေ ပါသွားအောင်လို့ "

ယွန်းခစကားကို သူ ပြုံးချင်ပေမယ့် မပြုံးဘဲနေလိုက်၏။

"ဒါတွေ မြန်မြန်ပြီးတော့ ယွန်းခကို မြန်မြန်ကူလို့ ရတာပေါ့"ဟု ယွန်းခက ဆိုပါသည် ။

"ဘာကူရမှာ လဲ"

"အလှမွေးငါးကန်ရေလှယ်ချင်လို့ "

ယွန်းခက အသံတိုးလေးနှင့် အကူအညီတောင်းသည်။ ။

"ငါ ဒီခြံကအလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး "

"သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ထမင်းစားတာပဲ"

"ဘာ"

အောင်စည်မျက်နှာက မည်းတက်သွား၏။ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပုံရလေသည်။ ။

"အောင်စည်ရယ် ...ယွန်းခလည်း ဒီမှာ ထမင်းစားတော့ ဒီအိမ်ကအလုပ် လုပ်ရတယ်၊ နင်လည်း ဒီမှာ ထမင်းစားတော့ ဒီအိမ်ကအလုပ် လုပ်ရတယ်လေ၊ အတူတူပဲ၊ ဘာများ မကြိုက်စရာရှိလဲ ဒီစကားကို"

ယွန်းခက တစ်ခွန်းချင်း ရှင်းပြသည်။ ။

"ငါးကန်လှယ်ဖို့ နင်တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါလည်း လုပ်မှာ ပဲ"

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကာ ပြောလာတော့ အောင်စည်ဒေါသတွေ နည်းနည်းပြယ်သည်။ ။

"ကူညီပါဟယ် ...ငါတို့ က သူငယ်ချင်းတွေပဲ"

"ဘယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖူးလို့ လဲ"

အောင်စည်က သူငယ်ချင်းဆိုတာကို လက်မခံပေမယ့် ပန်းအိုးတွေ ကားပေါ်တင်ပေးပြီးတော့ ယွန်းခနှင့် အလှမွေးငါးကန် ကူလှယ်ပေးဖို့ ပါလာ၏။

"မနေ့ကလေ ...မနေ့က၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာမိတ်ဆက်ထားတာလေ၊
မေ့ပြီလား။"

ပန်းယွန်းခက အောင်စည့်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် "ခေါင်းမာ
လိုက်တာ တစ်ယူသန်တယ်"ဟု တဲ့ တိုးဝေဖန်ပြန်သည်။ ။

"အင်း ...စကားလည်း ဆင်ခြင်ပြောမှ ၊ တော်ကြာနင်က ကတ်သီးက
တ်သတ်တွေ့ပြီး အသားလွတ်ဒေါပွနေဦးမယ်"

ပန်းယွန်းခက သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးနေ၏။

"ငါက အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်ပါဘူး အောင်စည်ရယ်၊ ငါတို့ တ
စ်အိမ်သားလုံးလည်း အဲဒီလိုပဲ၊ နင် အထင်မှားနေပြီ"

"လူကြီးတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

အောင်စည်က ချက်ချင်းငြင်းသည်။ ။

"ဟင် ...အဲဒါဆို ငါ့တစ်ယောက်တည်းကို အထင်လွဲနေတာပေါ့ ဟု
တ်လား၊ ယွန်းခပုံစံက အဲဒီလိုကြီးဖြစ်နေလို့ လား၊
အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး မာနကြီးတဲ့ ပုံကြီးလား ဟုတ်လား"

မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းကာမေး၏။

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"နင်ပဲပြောပြီး"

"တခြားကောင်မလေးတွေ အဲဒီလိုပဲ"

"ဪ ...နင်က ငါ့ကို မတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက လန့်ပြီးသားပေါ့ ဟု
တ်လား"

"ကြိုရှောင်ချင်တာပါ"

ခုမှ ခံစားချက်စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာ၏။

"ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ပါ"

"အောင်စည်ရယ် ...ယွန်းခက တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ အရမ်းသူငယ်ချင်းလိုချင်နေတာပါ"

"ဪ...ဟုတ်လား"

ပန်းယွန်းခက မျက်စောင်းကလေးရွယ်သည် ။

"သိပ်ဈေးကိုင်တာပဲ"

တီးတိုးကလေး မကျေမနပ် ရေရွတ်၏။

"ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် လာမခေါ်တော့ဘူး"

"ကောင်းတာပေါ့"

အောင်စည်က အရှုံးမပေးချင်သလို ပြန်ပြော၏။

တကယ်ဆို ပန်းယွန်းခက သိပ်ခင်စရာကောင်းပါလားဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချပြီးသားပါ။

အဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်ဘဲ ပွင့်လင်းရိုးသားသည် ။ မာန်မာနမရှိသော ဖြူစင်အပြစ်ကင်းသူလေး။

မမြင်ဖူးသေးဘဲ သူတွေ့ထင်ထားတာနှင့် အရမ်းကို ကွာခြားလွန်းသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အတွေးတွေက အဆိုးဘက်ရောက်နေ၏။

ယွန်းခက နှိမ်ချိုးဆက်ဆံမှာ ကို စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုကဲနေခဲ့မိသည် ။

သူ့ထင်မြင်ယူဆမှု လွဲချော်သွားသည်။ ။

ယွန်းခနှင့်အတူတူ ငါးကန်လှယ်ပေးရတာ သူ ပျော်သည်။ ။ စိတ်ညစ်
ထေးနေတာတွေ သက်သာလျော့ပါးသွား၏။

မေမေ မရှိတော့ သူ့စိတ်တွေက မရွှင်ပျ။

ယွန်းခ၏ စကားသံလေးနှင့် ယွန်းခ၏ ရယ်သံကလေးက သူ့ဘဝ၏
ခါးသီးမှုများကို ခဏတာမေ့သွားစေသလိုပါ။

အောင်စည် ပန်းယွန်းခကို ခင်မင်သွားမိသည်။ ။

★